

Стефанъ Руневски.

(Роденъ въ гр. Дръново на 15. VIII. 1877 г., починалъ на 24. I. 1919 г.)
По случай десетгодишнината отъ смъртта му.

Всѣки народъ живѣе чрезъ своитѣ характерни и велики хора. Чрезъ тѣхъ той изразява своитѣ желания и копнежи. Чрезъ тѣхъ той възпламенява и крепи своята вѣра въ по-честита бжднина. Тѣ сж неговата мисль и дѣло, неговиятъ пулъс и крила.

Тѣ сж квасъ на смисления, творчески народенъ животъ.

Такъвъ синъ бѣше покойниятъ Ст. Руневски. Народенъ учителъ, общественикъ и писателъ. Плодовитъ, ала скроменъ. Упоритъ до забрава.

Роденъ беденъ, такъвъ си и отиде. Остави едно-единствено наследство: кристална честность и образъ на истински народенъ труженикъ и писателъ.

Даровитъ писателъ. Като такъвъ той разказваше просто и естествено. Разказваше видено и преживѣно. А той бѣ много видѣлъ и много преживѣлъ.

Смъртта покоси Ст. Руневски тъкмо въ разцвѣта на неговитѣ сили. Грабна го, когато му предстоеше да развие своитѣ писателски дарования и да ни даде най-зрѣлитѣ си плодове.

Отмина той тъкмо преди 10 години. Отиде си, недоизказалъ своята правдива дума за народна доброчестина, за миръ, за слога!

Миръ на праха му! Поклонъ предъ неговата скжпа паметъ!

Н. Моневъ.

